

Počítání času

Okamžikem nabytí právní moci trestního příkazu, jímž byl obviněnému uložen trest odnětí svobody, podmíněně odložený na zkušební dobu, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, se stal tento trestní příkaz i vykonatelným. Nabytím právní moci trestního příkazu počíná běžet zkušební doba podmíněného odsouzení, jak vyplývá ze znění § 82 odst. 1 část věty za středníkem tr. zákoníku, (což má v daných souvislostech význam z hlediska úvah o druhu a výměře trestu) a obviněný začíná vykonávat i trest zákazu činnosti. Dnem právní moci trestního příkazu je obviněný uloženou sankcí vázán. Ustanovení § 139 tr. zákoníku se v těchto souvislostech neuplatní.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1501/2014, ze dne 28.1.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání nejvyššího státního zástupce podaném v neprospěch obviněného M. S., proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 6 To 169/2014, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 8 T 4/2014, za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř., tak, že podle § 265k odst. 1 tr. ř. se rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 6 To 169/2014, zrušuje. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se současně zrušují také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Plzni příkazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. 8 T 4/2014, byl obviněný M. S. uznán vinným přečiny ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za to byl podle § 274 odst. 2, § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let.

Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obviněný shora uvedených přečinů dopustil tím, že v P. dne 27. 6. 2013 kolem 03:12 hod. po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů, maje v krvi nejméně 1,00 g/kg alkoholu, jel jako řidič vlastního osobního automobilu značky Chrysler 4D 300C, po vozovce A. t. ve směru ke křižovatce s ulicemi Š. a J., kde odbočil do Š. ulice, v níž byl předepsaným způsobem z důvodu běžné silniční kontroly zastavován hlídkou Policie ČR MŘ OHS Plzeň ve složení pprap. K. B., pprap. K. M. a nstržm. M. Š. za použití rozsvíceného červeného nápisu „STOP“ na služebním vozidle, na které však nereagoval, s vozidlem zrychlil P. ulicí ke křižovatce s K. t., kde odbočil doleva, pokračoval v jízdě po vozovce K. t. ve směru ke křižovatce s ulicemi U T. a B., kdy stále nereagoval na světelné i zvukové znamení k zastavení vozidla, hlídce Policie ČR ujížděl, v prostoru křižovatky ulic K., U T. a B. při odbočování vlevo na vozovku ulice U T. směrem k P. ulici vlivem požitého alkoholu a nepřiměřené rychlosti nezvládl řízení, přejel přes vyvýšený betonový obrubník dělicího ostrůvku, který rozděluje jízdní směry vozovky ulice U T., čímž došlo k proražení pravé přední pneumatiky jím řízeného vozidla, dále pokračoval v jízdě směrem ke křižovatce ulic U T., D. a P., po jejímž projetí mu pravá přední pneumatika z vozidla odpadla, proto zastavil a následně byl hlídkou Policie ČR zajištěn, a tohoto jednání se dopustil přesto, že dne 16. 11. 2012 mu bylo

doručeno ve smyslu § 123c odst. 3 zák. č. [361/2000](#) Sb., o provozu na pozemních komunikacích, oznámení Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů, č. j. MMP/256735/12, ze dne 15. 11. 2012, o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 10. 11. 2012 s poučením, že uplynutím 5 pracovních dnů ode dne jeho doručení pozbývá řidičské oprávnění, a trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 9 T 59/2013, ze dne 29. 5. 2013, který nabyl právní moci dne 27. 6. 2013, mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.

Rozsudek nalézacího soudu napadl obviněný odvoláním směřujícím proti výroku o trestu. Krajský soud v Plzni napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e) tr. ř. v celém rozsahu zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za to jej podle § 274 odst. 2, § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu tří let.

Podle zjištění obsažených v tzv. skutkové větě výroku o vině rozsudku odvolacího soudu se obviněný uvedených přečinů dopustil tím, že v P. dne 27. 6. 2013 kolem 03:12 hod. po předchozím vědomém požití alkoholických nápojů, máje v krvi nejméně 1,00 g/kg alkoholu, jel jako řidič vlastního osobního automobilu značky Chrysler 4D 300C, po vozovce A.t. ve směru ke křižovatce s ulicemi Š. a J., kde odbočil do Š. ulice, v níž byl předepsaným způsobem z důvodu běžné silniční kontroly zastavován hlídkou Policie ČR MŘ OHS Plzeň ve složení pprap. K. B., pprap. K. M. a nstržm. M. Š. za použití rozsvíceného červeného nápisu „STOP“ na služební vozidle, na které však nereagoval, s vozidlem zrychlil P. ulicí ke křižovatce s K. t., kde odbočil doleva, pokračoval v jízdě po vozovce K. t. ve směru ke křižovatce s ulicemi U T. a B., kdy stále nereagoval na světelné i zvukové znamení k zastavení vozidla, hlídce Policie ČR ujížděl, v prostoru křižovatky ulic K., U T. a B. při odbočování vlevo na vozovku ulice U T. směrem k P. ulici vlivem požitého alkoholu a nepřiměřené rychlosti nezvládl řízení, přešel přes vyvýšený betonový obrubník dělicího ostrůvku, který rozděluje jízdni směry vozovky ulice U T., čímž došlo k proražení pravé přední pneumatiky jím řízeného vozidla, dále pokračoval v jízdě směrem ke křižovatce ulic U T., D. a P., po jejímž projetí mu pravá přední pneumatika z vozidla odpadla, proto zastavil a následně byl hlídkou Policie ČR zajištěn, a tohoto jednání se dopustil přesto, že dne 16. 11. 2012 mu bylo doručeno ve smyslu § 123c odst. 3 zák. č. [361/2000](#) Sb., o provozu na pozemních komunikacích, oznámení Magistrátu města Plzně, odboru registru vozidel a řidičů, č. j. MMP/256735/12, ze dne 15. 11. 2012, o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ke dni 10. 11. 2012 s poučením, že uplynutím 5 pracovních dnů ode dne jeho doručení pozbývá řidičské oprávnění.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal nejvyšší státní zástupce dovolání v neprospěch obviněného. Namítl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a odkázal na dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Dovolatel se s rozhodnutím odvolacího soudu neztotožnil. Měl za to, že odvolací soud vycházel z mylného názoru, že se počátek zkušební doby podmíněného odsouzení a současně i výkonu trestu zákazu činnosti řídí ustanovením § 139 tr. zákoníku, podle něhož tam, kde trestní zákoník spojuje s uplynutím určité doby nějaký účinek, nezapočítává se do ní den, kdy nastala událost určující její začátek. Proto nesprávně dovodil, že výkon trestu zákazu činnosti i zkušební doba podmíněného odsouzení začaly běžet až den následující po právní moci trestního příkazu, tedy dne 28. 6. 2013, a že tudíž obviněný skutkem, jehož se dopustil dne 27. 6. 2013, nemohl mařit výkon soudního rozhodnutí a ani nemohl čin spáchat ve zkušební době podmíněného odsouzení.

Nejvyšší státní zástupce však namítl, že okamžik nabytí právní moci se řídí ustanoveními o počítání lhůt (§ 60 a násl. tr. ř.), přičemž ustanovení § 139 tr. zákoníku dopadá v daném případě jen na běh lhůty k podání odporu proti trestnímu příkazu, tzn. že se do běhu této lhůty nezapočítává den, kdy byl trestní příkaz doručen obviněnému. Uvedl, že jeho názor nachází oporu mj. v usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 3. 2011, sp. zn. 4 To 190/2011, publikovaném pod č. [20/2012](#) Sb. rozh. tr., podle něhož pokud rozhodnutím odvolacího soudu nabyl právní moci rozsudek, kterým byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, tak jeho právní mocí začíná i výkon tohoto trestu, a proto jednání obviněného, který byl osobně přítomen veřejnému zasedání odvolacího soudu a vyhlášení takového rozhodnutí a poté řídil motorové vozidlo, může za splnění dalších podmínek naplňovat znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Zdůraznil, že trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 9 T 59/2013, jímž byl obviněný uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, za což mu byl uložen jednak trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu jednoho roku, jednak trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel též na dobu jednoho roku, byl obviněnému doručen dne 18. 6. 2013. Protože obviněný proti uvedenému trestnímu příkazu nepodal odpor, což mohl učinit nejpozději do 24.00 hod. dne 26. 6. 2013, nabyl trestní příkaz právní moci, a tedy i vykonatelnosti, od samého počátku dne 27. 6. 2013, tj. dne, kdy obviněný v brzkých ranních hodinách řídil motorové vozidlo. Dospěl-li odvolací soud k odlišnému právnímu názoru, dopustil se vadné aplikace hmotného práva. Jestliže soud výlučně na základě (nesprávné) právní úvahy změnil popis skutku ve výroku o vině, aniž by jakkoli doplňoval provedené důkazy, postupoval taktéž v rozporu s požadavky § 263 odst. 7, resp. § 259 odst. 3 tr. ř.

Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 6 To 169/2014, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc přikázal Krajskému soudu v Plzni k novému pojednání a rozhodnutí.

Obviněný M. S. ve vyjádření k dovolání nejvyššího státního zástupce uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Plzni považuje v právním posouzení skutku s ohledem na ustanovení § 139 tr. zákoníku za správný.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je podle § 265a tr. ř. přípustné, že je podala včas oprávněná osoba a že splňuje náležitosti obsahu dovolání ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. Protože nebylo možné dovolání nejvyššího státního zástupce odmítnout podle § 265i odst. 1 tr. ř., dovolací soud podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozhodnut proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a shledal, že dovolání je důvodné.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Jiným nesprávným hmotně právním posouzením se v daných souvislostech rozumí zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Je zjevné, že námitky dovolatele lze pod uplatněný důvod podřadit.

Z hlediska napadeného rozsudku a obsahu dovolání nejvyššího státního zástupce je významná

otázka, zda obviněný vykonával činnost, která mu byla rozhodnutím soudu zakázána, vykonával-li ji v den, kdy takové rozhodnutí nabylo právní moci. Dovolatel namítl, že odvolací soud se dopustil vadné aplikace hmotného práva, dovodil-li, že s ohledem na ustanovení § 139 tr. zákoníku začínají výkon trestu zákazu činnosti a zkušební doba podmíněného odsouzení až den následující po právní moci rozhodnutí, tedy v posuzované trestní věci až den následující po právní moci trestního příkazu. Zmíněné výtce nutno přisvědčit.

Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonává činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána nebo pro kterou mu bylo odňato příslušné oprávnění podle jiného právního předpisu nebo pro kterou takové oprávnění pozbyl.

Odvolací soud, jak již bylo uvedeno, změnil v dovoláním napadeném rozsudku výrok o vině tak, že ze skutkové věty vypustil formulaci: „...a trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 9 T 59/2013, ze dne 29. 5. 2013, který nabyl právní moci dne 27. 6. 2013, mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku“, a právní větu v části týkající se přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, původně znějící „mařil výkon rozhodnutí soudu a jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána a pro kterou takové oprávnění pozbyl podle jiného právního předpisu“, upravil následovně: „mařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že vykonával činnost, pro kterou takové oprávnění pozbyl podle jiného právního předpisu“.

Odvolací soud svůj právní názor, v důsledku něhož zrušil rozsudek nalézacího soudu, v novém výroku o vině upravil popis skutku a právní větu a dále učinil i nový výrok o trestu, postavil na úvaze, že zkušební doba podmíněného odsouzení (§ 82 odst. 1 část věty za středníkem tr. zákoníku) jakož i výkon trestu zákazu činnosti (k tomu viz rozhodnutí pod č. [8/1969](#) Sb. rozh. tr.) počínají právní mocí rozsudku. Jde o případy časových úseků, které počínají právní skutečností (v posuzované věci právní mocí trestního příkazu) a končí uplynutím doby. Na obě tyto doby je třeba aplikovat ustanovení § 139 tr. zákoníku, podle něhož tam, kde tento zákon spojuje s uplynutím určité doby nějaký účinek, nezapočítává se do ní den, kdy nastala událost určující její začátek. Výkon trestu zákazu činnosti i zkušební doba podmíněného odsouzení proto začaly běžet až den následující po právní moci odsuzujícího trestního příkazu, tedy až dne 28. 6. 2013. Obviněný tudíž nemohl mařit výkon označeného trestního příkazu, ani nemohl čin spáchat ve zkušební době podmíněného odsouzení (viz str. 5 napadeného rozsudku). Tento názor odvolacího soudu však nemůže obstát.

V řízení vedeném pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku jsou orgány činné v trestním řízení povinny zjišťovat, zda je rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci, jehož výkon obviněný mařil nebo ztěžoval, vykonatelné a – jestliže to zákon vyžaduje – i pravomocné (k tomu srov. rozhodnutí č. [8/1969](#), č. [8/2003](#), č. [20/2012](#), č. [70/2013](#) Sb. rozh. tr. aj.).

Právní moc a vykonatelnost rozhodnutí soudu se řídí ustanoveními § 139 tr. ř. (rozsudek), § 140 tr. ř. (usnesení) a § 314g odst. 2 tr. ř. (trestní příkaz).

Podle § 314e odst. 7 tr. ř. má trestní příkaz povahu odsuzujícího rozsudku, přičemž účinky spojené s vyhlášením rozsudku nastávají doručením trestního příkazu obviněnému. Povahou odsuzujícího rozsudku se rozumí v případě nabytí právní moci vykonatelnost trestů, ochranných opatření a náhrady škody nebo nemajetkové újmy či vydání bezdůvodného obohacení, povinnost k náhradě nákladů trestního řízení, zápis odsouzení do rejstříku trestů a vytvoření překážky věci rozsouzené. Podle § 314g odst. 1 tr. ř. obviněný, osoby, které jsou oprávněny podat v jeho prospěch odvolání, a státní zástupce mohou podat proti trestnímu příkazu odpor. Odpor se podává u soudu, který trestní

příkaz vydal, a to do osmi dnů od jeho doručení. Z ustanovení § 314g odst. 2 tr. ř. vyplývá, že nebyl-li proti trestnímu příkazu podán oprávněnou osobou ve lhůtě odpor, stane se trestní příkaz pravomocným a vykonatelným. Právní moc a vykonatelnost trestního příkazu tedy nastává ve stejný okamžik. Tím je den, resp. počátek (od 00.00 hod.) dne následujícího po marném uplynutí osmidenní lhůty k podání odporu.

Pokud jde o pojmy právní moc a vykonatelnost rozhodnutí soudu, je vhodné připomenout, že právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost a závaznost. Vykonatelností se rozumí, že obsah rozhodnutí může být vynucen vůči tomu, komu ukládá nějakou povinnost. Nutno dodat, že právní moc je nezbytným předpokladem vykonatelnosti, poněvadž zákon nezná případ, kdy by rozsudek mohl být vykonán dříve, než nabude právní moci. Vykonatelnost je třeba odlišit od vlastního výkonu rozhodnutí, tedy od uskutečňování obsahu rozhodnutí. Co se týče odsuzujícího rozsudku, jehož povahu má trestní příkaz (viz výše), platí, že jakmile se tento stane vykonatelným, má být zásadně ihned vykonán. Existuje však řada případů, kdy je rozsudek pravomocný a vykonatelný, a přesto není vykonáván. Mezi uvedené případy náleží: odklad výkonu trestu odnětí svobody, přerušení výkonu trestu odnětí svobody, upuštění od výkonu trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku, odklad výkonu peněžitého trestu apod. (srov. Šámal, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1745). Ve vztahu k trestu zákazu činnosti se nabízí případné podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu (srov. § 350 odst. 2 tr. ř.).

Z obsahu spisu Okresního soudu Plzeň-město sp. zn. 9 T 59/2013, který si dovolací soud vyžádal, se podává, že v posuzované trestní věci dospěl odvolací soud ke správnému závěru ohledně určení dne, kdy nabyl trestní příkaz Okresního soudu Plzeň-město ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 9 T 59/2013, právní moci. Obviněnému byl doručen dne 18. 6. 2013, státnímu zástupci dne 30. 5. 2013 (viz č. listu 44). Soud správně určil, že právní moc trestního příkazu nastala dne 27. 6. 2013, tedy - jak bylo výše naznačeno - od počátku, od 00.00 hod. dne následujícího po marném uplynutí osmidenní lhůty k podání odporu. Soud ale pochybil, seznal-li, že okamžik nabytí právní moci trestního příkazu je třeba odlišit od okamžiku, jímž počíná výkon trestu zákazu činnosti a zkušební doba podmíněného odsouzení.

Argumentace odvolacího soudu v podobě odkazu na výkladové ustanovení § 139 tr. zákoníku je nepřiléhavá. Interpretací pravidlo obsažené v uvedeném ustanovení zákona řeší jeden z typů časových určení, který se vyskytuje v trestním zákoně (trestním zákoníku, zákoně o soudnictví ve věcech mládeže i zákoně o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim). Podle § 139 tr. zákoníku kde tento zákon spojuje s uplynutím určité doby nějaký účinek, nezapočítává se do ní den, kdy nastala událost určující její začátek.

S uplynutím doby je spojován v trestním zákoně nějaký účinek zejména v těchto případech (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1423-1424.):

a) u zkušební doby při podmíněném upuštění od potrestání s dohledem, podmíněném odsouzení, podmíněném odsouzení s dohledem, podmíněném propuštění a podmíněném upuštění od zbytku trestu (§ 48 odst. 2, § 82 odst. 1, § 85 odst. 1, § 89 odst. 1 § 90 odst. 2 tr. zákoníku),

b) u presumpce o splnění podmínek ve zkušební době (§ 48 odst. 7, § 83 odst. 3, § 86 odst. 2, § 91 odst. 3 tr. zákoníku),

c) u doby potřebné pro promlčení trestnosti, výkonu trestu a zahlazení odsouzení (§ 34 odst. 1, § 94 odst. 1, 2 a § 105 odst. 1 tr. zákoníku; dále srov. § 12, 24 a 27 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim),

d) u nové promlčecí doby běžící v případě jejího přerušení (§ 34 odst. 4, 5 a § 94 odst. 4, 5 tr. zákoníku).

V těchto jen demonstrativně uvedených případech se neuplatní pravidla o počítání času uplatňovaná v trestním řízení, kde platí zásady uvedené v ustanovení § 60 tr. ř. o počítání lhůt. Ustanovení § 60 tr. ř. nelze použít ani při počítání doby, v které byl obviněný povinen vykonat uložený trest zákazu činnosti, ani při stanovení počátku zkušební doby podmíněného odsouzení, jelikož trvání trestu, resp. jeho konkrétní výměra, a ani stanovení počátku zkušební doby podmíněného odsouzení není lhůtou (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 7 Tdo 1310/2011).

V souvislostech naznačených odvolacím soudem v napadeném rozsudku se však neuplatní a ani nemůže uplatnit ustanovení § 139 tr. zákoníku, jelikož nejde o situaci, jež by se mohla charakterizovat tak, že (trestní) zákon spojuje s uplynutím určité doby nějaký účinek. Stanovení počátku zkušební doby podmíněného odsouzení a ani počátek doby výkonu trestu zákazu činnosti není samo o sobě v trestním zákoně spojováno s žádným účinkem, a proto na ně logicky zmíněné ustanovení nedopadá.

Správná ale není ani úvaha dovolatele, podle níž „ustanovení § 139 tr. zákoníku dopadá na běh lhůty k podání odporu proti trestnímu příkazu“. Na běh lhůty k podání odporu totiž nutno vztáhnout právě ustanovení § 60 odst. 1, 3 tr. ř. Podle odst. 1 § 60 tr. ř. se do lhůty určené podle dní nezapočítává den, kdy se stala událost určující počátek lhůty, a podle odst. 3 tohoto ustanovení platí, že připadne-li konec lhůty na den pracovního klidu nebo pracovního volna, pokládá se za poslední den lhůty nejbližší příští pracovní den. Událostí určující počátek osmidenní lhůty k podání odporu je doručení trestního příkazu; lhůta k podání odporu proto počíná běžet až dnem následujícím po jeho doručení. V konkrétním případě počala běžet dnem 19. 6. 2013.

I přes zmíněné pochybení je dovolání jako celek opodstatněné. Nejvyšší soud sdílí názor dovolatele (podpořený rozhodnutími č. 8/1969, č. [20/2012](#) Sb. rozh. tr.), že okamžikem nabytí právní moci trestního příkazu, jímž byl obviněnému uložen trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu jednoho roku, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel též na dobu jednoho roku, se stal tento trestní příkaz i vykonatelným. Nabytím právní moci trestního příkazu počala běžet zkušební doba podmíněného odsouzení, jak se explicitně podává ze znění § 82 odst. 1 část věty za středníkem tr. zákoníku (což má v daných souvislostech význam z hlediska úvah o druhu a výměře trestu) a obviněný začal vykonávat i trest zákazu činnosti. Dnem právní moci trestního příkazu byl totiž obviněný uloženou sankcí vázán. Ustanovení § 139 tr. zákoníku se v těchto souvislostech neuplatní.

Vzhledem k tomu, že obviněný proti trestnímu příkazu nepodal odpor, ač tak mohl učinit nejpozději do 24.00 hod. dne 26. 6. 2013 (k tomu viz rozhodnutí č. [10/2004](#) Sb. rozh. tr.), trestní příkaz nabyl právní moci a stal se též vykonatelným od samého počátku dne 27. 6. 2013. Obviněný se skutku dopustil v brzkých ranních hodinách dne 27. 6. 2013, kolem 03.12 hod., nelze tudíž než uzavřít, že obviněný svým jednáním (mimo jiné) mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána. V dalším řízení proto bude na odvolacím soudu, aby své pochybení napravil a znovu rozhodl o vině obviněného (zabývá se i naplněním subjektivní stránky uvedeného přečinu) i druhu a výměře trestu.

Dovolací soud si je vědom, že v posuzované věci jde o vyjádření alternativních znaků téže skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. S ohledem na povahu a význam sporné otázky však není na místě, aby bylo dovolání odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř., což přichází v úvahu tehdy, je-li zcela zřejmé, že projednání dovolání by nemohlo zásadně ovlivnit postavení obviněného a otázka, která má být z podnětu dovolání řešena, není po právní stránce zásadního významu. Je totiž zjevné, že předmětná

otázka dosud nebyla v judikatuře soudů explicitně řešena (k tomu přiměřeně srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2014, sp. zn. 7 Tdo 1261/2013).

Pro úplnost je na místě dodat, že v postupu odvolacího soudu, pokud výlučně na základě již uvedené nesprávné právní úvahy změnil popis skutku ve výroku o vině, aniž by jakkoliv doplňoval provedené důkazy, není v konkrétní věci v kolizi s požadavky § 263 odst. 7, resp. § 259 odst. 3 tr. ř., jak též vytýkal dovolatel. Změnu ve skutkových zjištěních korespondující kritizované právní úvaze, jež spočívala pouze ve vypuštění dílčích skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem, odvolací soud mohl učinit, i když ve veřejném zasedání neprovedl žádný důkaz. Dílčí změna právního posouzení nebyla podmíněna jinými skutkovými zjištěními, než učinil nalézací soud, zcela z nich vycházela.

Nejvyšší soud na základě shora zmíněných skutečností z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. za splnění podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 6 To 169/2014, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Plzni přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, přičemž při novém rozhodování je soud vázán právním názorem, který v tomto usnesení vyslovil Nejvyšší soud.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícím soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)